

Arrest

nr. 120 779 van 17 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Guineese nationaliteit, op 14 maart 2014 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 12 maart 2014 houdende de terugnrijving en van de beslissing van 12 maart 2014 tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2014 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 maart 2014 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MANZANZA, die loco advocaat D. KASONGO MUKENDI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DEPOORTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij werd op 12 maart 2014 tegengehouden door de grenscontrole te Zaventem komende vanuit Dakar Yofi, met vlucht SN205. Verzoekende partij bleek in het bezit te zijn van een vervalst paspoort waarop een vervalst visum werd aangebracht.

Op 12 maart 2014 werd aan verzoekende partij een beslissing tot terugnrijving betekend. Dit is thans de eerste bestreden beslissing.

Eveneens op 12 maart 2014 nam de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Dit is thans de tweede bestreden beslissing.

2. Ontvankelijkheid

In zoverre de vordering gericht is tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), tegen een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 74/5, van dezelfde wet een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden. Artikel 72, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen (cfr. RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

3. Onderzoek van het beroep

3.1 De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij. Verzoekende partij heeft haar vordering ingediend binnen de 5 dagen zoals vermeld in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij heeft alert en diligent gereageerd.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar terughouding op 19 maart 2014. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid

gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.2.2 De beoordeling van deze voorwaarde

In het eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van het vertrouwensbeginsel.

Verzoekster wijst erop dat zij gehuwd is met B.M.C., erkend vluchteling in België en verblijvend in België. Zij is gekomen om haar echtgenoot te vervoegen. Zij heeft aan het Belgisch consulaat een visum type D opgevraagd. De Belgische administratie had de tijd om de authenticiteit van haar paspoort na te gaan. Door dit niet te doen werd haar een visum type D afgegeven, alsook aan haar dochter. Verzoekster kan, de fouten begaan door de administratie, niet worden verweten.

De Raad merkt op dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan de vreemdeling en de afwezigheid van gewichtige redenen om het verleende voordeel terug te vorderen. (RvS 6 september 2006, nr. 162.331) Het vertrouwensbeginsel is een beginsel krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan. Het vertrouwensbeginsel houdt bijgevolg in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtsmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren.

De bestreden beslissing steunt op de vaststelling dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig reisdocument; dat haar Guinees paspoort vervalst is en dat deze vervalsing steunt op het objectieve gegeven dat de geboortedatum in het paspoort is uitgesneden en er een andere geboortedatum is in gekleefd. Het visum is bijgevolg op basis van dezelfde frauduleuze identiteit afgeleverd en wordt samen met het paspoort gerechtelijk in beslag genomen. Verzoekster betwist de vervalsing niet. Zij kan bijgevolg geenszins dienstig voorhouden dat zij een rechtmatig vertrouwen mocht hebben het Rijk te mogen binnenkomen. Zij is niet in het bezit van geldige binnenkomstdocumenten en zij kan bijgevolg bezwaarlijk verwachten dat zij mag binnenkomen om de loutere reden dat het Belgisch Consulaat voldoende tijd had om de authenticiteit van haar paspoort na te gaan doch nagelaten heeft dit te doen. Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat de vaststellingen in de bestreden beslissing niet correct zijn of kennelijk onredelijk zijn. Het motief betreffende de vervalsing wordt niet weerlegd. Derhalve is er geheel terecht een beslissing tot teruggrijping genomen nu de bestreden beslissing steunt op concrete vaststellingen die niet worden betwist, laat staan weerlegd door verzoekster.

Verzoekster maakt *prima facie* een schending van het vertrouwensbeginsel niet aannemelijk.

In het tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoekster wijst erop dat zij gehuwd is met B.M.C. erkend vluchteling in België en verblijvend in België. Verzoekster was reeds verschillende jaren gehuwd en woonde reeds samen met B.M.C. alvorens hij Guinee heeft verlaten voor België. Het gezinsleven stond vast vóór haar echtgenoot Guinee diende te ontvluchten. Uit deze relatie is bovendien een kind geboren, die overigens thans ook wordt vastgehouden in het gesloten centrum. Artikel 9 van de “*Convention de New York*” van 26 november 1986 betreffende de rechten van het kind bepaalt dat de staten erop moeten toezien dat kinderen niet tegen hun wil gescheiden worden van hun ouders tenzij dit noodzakelijk is in het kader van het hoger belang. De administratie heeft daarom niet zorgvuldig gehandeld door geen rekening te houden met alle elementen van de zaak. Er is geen rekening gehouden met het familiaal en privé leven van verzoekster, met name haar relatie met haar echtgenoot/vader van het kind die in België verblijft.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28

november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft:

Het betoog in verband met haar gezinsleven doet vooreerst geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster noch haar kind over de nodige binnenkomst documenten beschikken. Waar zij verwijst naar het huwelijk met de heer B.M., een erkend vluchteling in België, laat zij na haar beweringen te staven met de nodige stukken. Zij verwijst naar de stukken van het administratief dossier. Zelfs aangenomen dat er een gezinsleven was vóór haar echtgenoot vertrok uit Guinee laat verzoekster verder na aan te tonen dat er sinds het vertrek van haar echtgenoot tussen hen contacten zijn geweest teneinde de beweerd gezinsband te onderhouden. Ook met betrekking tot het kind van verzoekster dient de Raad op te merken dat zij geen enkel stuk voorlegt waaruit de juridische of biologische afstammingsband blijkt tussen het kind en de in België erkende vluchteling.

Gelet op het gebrek aan een overtuigend stuk kan *prima facie* niet zonder meer worden besloten dat de relatie die zij beweert te hebben met de heer B.M onder de bescherming valt van artikel 8 van het

EVRM. Er kan zelfs geen gezinscel worden vastgesteld. Hetzelfde kan worden gesteld met betrekking tot verzoeksters kind.

Zelfs aangenomen dat er sprake zou zijn van een gezinsleven met de in België erkende vluchteling wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat aan verzoekende partij enig bestaand verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wordt ontnomen, nu haar paspoort en visum type D gerechtelijk in beslag zijn genomen. De bestreden beslissing betreft geen weigering van een voortgezet verblijf. Volgens de rechtspraak van het EHRM dient aldus te worden onderzocht of er een positieve verplichting bestaat voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te waarborgen. Er dient overigens te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor verzoekende partij om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst en/of verblijf in het Rijk te worden toegelaten. De bestreden beslissing heeft bijgevolg slechts een tijdelijke scheiding van haar beweerde partner/vader van haar kind tot gevolg met de mogelijkheid terug te keren nadat zij en haar kind zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Bijgevolg kan de inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij en haar kind, in de mate er sprake zou zijn van een inmenging, niet als onevenredig worden beschouwd. De vage uiteenzetting beperkt tot loutere beweringen van verzoekende partij laten de Raad *prima facie* niet toe te besluiten tot een positieve verplichting voor de Belgische Staat om de verzoekende partij op haar grondgebied toe te laten.

In casu wordt door de verzoekster op het eerste gezicht aldus geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

N. MOONEN